

Тя потрепера. Въ душата ѝ нахълта страшенъ смутъ. Нима това е вѣрно? Да вѣрва ли това! . . . Но ако е така! . . .

Студени трѣпки попълзѣха по тѣлото ѝ. — Значи . . . Божи прѣстъ има тука . . .

Но мисълта за жълтицата, скжперническото чувство, отново надви въ душата ѝ.

„Какъвъ Господъ! Знае Господъ жълтицата! Ами!“.

И тя сега постепенно си спомни, че я даде на просекиня и на коя. И нетърпеливо веднага реши да отиде да разпита за тая просекиня, да я намѣри и да си поиска назадъ жълтицата.

Остави всичката си друга работа, облѣче се и трѣгна къмъ черквата, като си помисли, че предъ двора ѝ на улицата все ще намѣри нѣкои отъ просецитѣ или просекинитѣ, които да разпита.

Облѣче се тя невзискателно, набързо и трѣгна, бързайки, като луда, изъ улицитѣ.

При вратата на черквата наистина имаше единъ просекъ и една просекиня, и тѣ се сѣтиха, че тя пита за пѣещата Авакума и ѝ дадоха точни сведения.

Тя не имъ даде нищо и хукна по казаната посока.

Извървѣ много, къмъ края на столицата, мина единъ дървенъ мостъ и се озова въ бедна, нечиста частъ, покрита съ боклуци и меришеща. Тукъ почна да разпитва отново, когото видѣше, и хората ѝ показаха недалечъ малка паянтова кжщичка, прихлупена, но измазана грижливо и чистичка. Съ чистотата си тая кжщичка правѣше впечатление всрѣдъ другитѣ сжщо малки, нѣкои навалени, кжщички и бордеи.

Потропа на вратата ѝ Вратата се отвори и я посрещна жена на срѣдна възраст, спретната, чисто облѣчена, макаръ и много бедно.

— Кого търсишъ? попита тя.

— Тука ли живѣе просекинята отъ църквата „Света мъченица Харитина“?. Дето пѣе . . .

— Тука, влѣзъ.

Парамония влѣзе.

Кжщичата бѣше и извжтре така чиста.

Влѣзоха въ бедна, но уредена стаичка, варосана малко синьо.

— Заповѣдай, седни, каза жената.

Парамония седна. Но нетърпеливо попита:

— Кжде е просекинята?

— Азъ съмъ, — каза жената, — за какво ти трѣбвамъ?

Парамония я погледна очудено, съ изненада и едва ли не извика.